

๑๖๑

落花时节
又逢君

พานพบ
อีกครา
ยามบุปผา
โปรยปราย

蜀客

ผู้แต่ง : เซียน
มีราทีพยี่ : แผลา

ยศตำแหน่งเทพเซียน

เสินตี้	เทพจักรพรรดิ
เสินไฉ่ว	ชายาของผู้ยิ่งใหญ่แห่งเทพเซียน
เสินเฟย	สนมของเทพจักรพรรดิ
จงเทียนหวัง	ผู้ปกครองศูนย์กลางสวรรค์
จงเทียนหวังเฟย	ชายาของผู้ปกครองศูนย์กลางสวรรค์
เป่ย์เจี๋ยหวัง	ประมุขแดนเซียนอุดร
เป่ย์เจี๋ยหวังเฟย	ชายาของประมุขแดนเซียนอุดร
คุนหลุนเทียนจวิน	ประมุขแดนเทพคุนหลุน
คุนหลุนเทียนเฟย	ชายาของประมุขแดนเทพคุนหลุน
หนานจีหวัง	ประมุขแดนทักษิณ

ลำดับชั้นเทพเซียน

เทียนเสิน/เทพสวรรค์	เทพสวรรค์
ช่างเสิน	เทพชั้นสูง หนึ่งในลำดับชั้นของเทพเซียน
ช่างเซียน	เซียนชั้นสูง หนึ่งในลำดับชั้นของเทพเซียน

เขี้ยเขี่ยน	เขี่ยนธรรมดา หนึ่งในลำดับชั้นของเทพเขี่ยน
เลี้ยวเขี่ยน	เขี่ยนชั้นผู้น้อย หนึ่งในลำดับชั้นของเทพเขี่ยน
สำนเขี่ยน	ในลัทธิเต๋าหมายถึงเขี่ยนที่ยังไม่มี ยศตำแหน่ง
ก่วยเขี่ยน	เขี่ยนระดับล่างสุดในลัทธิเต๋า

คำเรียกขานเทพเขี่ยน

ตี้จวิน	คำเรียกขานเทพจักรพรรดิผู้มีอำนาจ สูงสุด
เลินจุนต้าเหริน	ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเทพเขี่ยน (ประมุขเผ่าพันธุ์บุปผา)
จุนเลิน	คำเรียกขานเทพเขี่ยนผู้ยิ่งใหญ่ เชิงยกย่อง
เลี้ยวเลิน	สรรพนามเรียกตนเองเชิงถ่อมตน หมายถึงเทพผู้น้อย
เลี้ยวเขี่ยน	สรรพนามเรียกตนเองเชิงถ่อมตน
เขี้ยเขี่ยน	สรรพนามเรียกตนเองเชิงถ่อมตน

บทนำ

ยามบำเพ็ญละว้ายเยาว์
แต่แล้วกลับนำมา
เคยมีคราวโง่เขลา
อย่าถามปัจจุบัน
หนใดจันทร์เต็มดวง
นางเอื้อโหมสะคราญ
เทพเซียนหรือภูตผี
ชาตินี้หรือชาติใด

ยามไร้เศร้าทิ้งยศถา
ซึ่งวาสนารักนิรันดร์
คราวเลอะเลือนคราวดี้อรัน
ถึงชาตินั้นบรรพกาล
หวนยิ้มแย้มยามล่วงผ่าน
ไร้พบพานคงเสียใจ
ใต้ภพนี้เหนือแดนไหน
ล้วนไม่คล้ายมนุษย์ภูมิ

ตอนที่ ๑

वासनासामचादृश

๑

ธารมังกรโศด

สายลมหอมละมุนพัดโชย ทำนองแห่งห้วงฟ้าแว่วลอย
หม่อมวลบุผาหลากสีสนั้ละลานตา เสียงหัวเราะอ่อนหวานแว่วกังวานไม้ขาดสาย
เงาร่างหนึ่งยืนโดดเด่นอยู่ใ้ใจกลาง สวมชุดผ้าไหมปักลาย ท่วงท่าสูงส่ง
งามสง่า ประดุจสรรพสิ่งรอบด้านล้วนดำรงอยู่เพื่อเขา แต่ไม่ว่าอย่างไรกลับมอง
ใบหน้าของเขาไม่ชัด

ไกลออกไป แว่วเสียงกังวานใสที่เจือแววร้อนใจของใครคนหนึ่ง “เสินจุน-
ต้าเหริน!” เสินจุนต้าเหริน!”

ท่ามกลางเสียงแ่ยมั้สนทนา เขาสังเกตเห็น โบกมือคราหนึ่ง รอบด้าน
เงียบสนิทในบัดดล

“มีอะไรหรือ” น้ำเสียงอ่อนโยน

“ข้า...เป็นเสินโฮ่ว^๒ของท่านได้หรือไม่” ท่าทางเขินอายระคนคาดหวัง
เสียงหัวเราะพลันดังสนั่น

“หัวเราะอะไร! ข้าชมชอบเสินจุนต้าเหริน ข้าเพียงปรารถนาเป็นเสินโฮ่ว!”
ท่าทีกึ่งอับอายกึ่งเคืองโกรธ

“เช่นนั้นก็จงบำเพ็ญเป็นเซียน” น้ำเสียงเจือรอยยิ้ม

...

^๑ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเทพเซียน ในที่นี้หมายถึงประมุขเผ่าพันธุ์บุปผา

^๒ ชายของผู้ยิ่งใหญ่แห่งเทพเซียน

พริบตาต่อมา ภาพเบื้องหน้าเปลี่ยนไป คลื่นเมฆาป่วนพล่าน ท่ามกลางความเว้งว้างไร้ขอบเขต สองเงาร่างเลือนรางยิ่ง เพียงรู้สึกว่าง่างหนึ่งสูงตระหง่าน อีกเงาร่างเล็กกระจิริด

“ขอเสียนจุนต้าเหรินโปรดส่งเสริม” เป็นเสียงกังวานใสของสตรี

“เดิมต่างเผ่าพันธุ์ หากเจ้ายืนกรานเช่นนี้เท่ากับฝ่าฝืนวิถีสวรรค์ย่อมถูกสวรรค์ลงทัณฑ์” เสียงของบุรุษยังคงนุ่มนวลรีนหูไม่เปลี่ยน “มนุษย์มีวิถีสงสารหกภพภูมิ ทว่าเจ้าหาไม่ หากตัดขาดรากฐานเดิมรังแต่จะทำให้จิตวิญญานดับสูญ”

“แล้วจะเป็นอะไร! ข้าเพียงปรารถนาตอบแทนเขาชาติหนึ่ง” น้ำเสียงเปี่ยมล้นไปด้วยความหยิ่งทรนง

บุรุษหนึ่งเงียบครู่หนึ่ง ถอนหายใจ “นี่คือน้ำจากสระเหยาฉือ หากดื่มเข้าไปจะสลายร่างเดิม จิตวิญญานจะได้ไปเกิดใหม่ในภพภูมิเดียวกับเขา”

“ขอบคุณเสียนจุนต้าเหรินยิ่งนัก” ท่าทางปีติยินดี

“หลังดื่มน้ำนี้ นับจากนี้ไม่ใช่เผ่าพันธุ์เดียวกับข้า เพียงแลกมาซึ่งการครองคู่ในชาติหนึ่ง หรือว่าเขาสำคัญยิ่งกว่าการเป็นเสียนโฮ่ว”

นิงเงียบ

“ข้าเป็นเพียงภูตน้อยต้อยต่ำ ไร้วาสนากับวิถีแห่งเซียน เสียนจุนต้าเหรินอยู่ห่างจากข้า...ไกลเกินไป”

“วนเวียนอยู่ในวิถีสงสารตลอดกาล ตัดขาดจากวาสนาแห่งเซียน เจ้า...”

“ไม่ขอเป็นเซียน เพียงปรารถนาเป็นมนุษย์ทุกภพชาติ”

“ไม่เสียใจ?”

“ไม่เสียใจ”

ร่างกายเจ็บร้าวราวถูกเลาะหนังหักกระดูก หงหนึ่งกรี๊ดร้องเสียงแหบโหย สะดุ้งตื่นเพราะความเจ็บปวด พลันผุดลุกนั่งบนเตียง เหงื่อเปียกซึมทั่วทั้งแผ่นหลัง ลูบเนื้อตัวพบว่าผิวหนังยังสมบูรณ์ นางเซ็ดเหงื่อเย็นเฉียบบนหน้าผาก นิ่งงันเช่นทุกครา

นับแต่จำความได้ในโลกต่างภพ นางก็เริ่มฝันประหลาดไร้เหตุผลเช่นนั้น และฝันเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ แทบทุกเดือนจะต้องฝันเช่นนี้ครั้งหนึ่ง บางครา นางถึงขนาดสงสัยว่าความฝันนี้คงเริ่มหลอกหลอนตนตั้งแต่เมื่อหลายชาติก่อน สตรีผู้นั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับตน แล้วเส้นจันดำเหรินเป็นใคร น่าเสียดายที่อย่างไร ก็มองรูปร่างหน้าตาของพวกเขาในฝันไม่ชัด

“หงหนึ่ง! ตื่นแล้วหรือไม่” เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“อา ตื่นแล้ว”

“อาจารย์เรียกเจ้ากินข้าว”

“จะไปเดี๋ยวนี้”

เสียงนอกประตูเงียบหายไป หงหนึ่งพลิกตัวลงจากเตียงอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างว่องไว วิ่งออกจากห้อง

โต๊ะไม้ใต้ชายคากระท่อมเรียบง่ายอย่างยิ่ง

บนโต๊ะมีกับข้าวสองอย่างและน้ำแกงหนึ่งชาม ธรรมดาทั้งรูปลักษณ์และรสชาติ ทั้งสามคนนั่งลงข้างโต๊ะ กลับมีเพียงหงหนึ่งกินอยู่คนเดียว อีกสองคนที่เหลือนั่งอยู่ข้างๆ ต่างมีเพียงน้ำสะอาดถ้วยหนึ่งตั้งอยู่เบื้องหน้า ผู้หนึ่งเป็นบุรุษชุดฟ้าที่ดูแล้วอายุสามสิบกว่าปี อีกผู้หนึ่งเป็นเด็กหนุ่มท่าทางเย็นชาอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี

น้ำเสียงของบุรุษเจ้าแหวเอ็นดู “หงหนึ่ง สิหน้าเจ้าไม่ดี”

หงหนึ่งเอาแต่ก้มหน้าก้มตาพวยข้าว “นอนฝันร้าย”

บุรุษขมวดคิ้ว “ฝันร้ายอีกแล้วหรือ”

เห็นเขากังวล หงหนึ่งรีบยิ้ม “อย่างไรก็ฝันเช่นนี้มาหลายปี ไม่เห็นเป็นอะไร ไม่ใช่หรือ อาจารย์ไม่ต้องเป็นห่วง”

บุรุษพยักหน้า “วันนี้วันที่สิบห้า พลังหยางอ่อนแอ ศิษย์พี่ของเจ้าจะได้ดูดซับพลังจากดวงอาทิตย์ ส่วนข้าจะเก็บตัวฝึกตน หากเจ้าไม่มีอะไรทำ มีสุไปเก็บสมุนไพรจำนวนหนึ่งกลับมา”

หงหนึ่งรับคำปล้นบน “วันๆเอาแต่บำเพ็ญเพียร น่าสนุกตรงไหน”

บุรุษแย้มยิ้มก่อนกำชับ “ทุกวันที่สิบห้า พลังหยินรุนแรง บรรดาปีศาจ

พฤษภจะออกมาดูตลับพลังทิพย์จากฟ้าดิน เจ้ามีอาจออกไปไกล ทุกเรื่องต้อง
ระวัง จำต้องกลับมาหลังเที่ยง”

“ทราบแล้วๆ ทุกครั้งลั่นกล่าวเช่นนี้” หงหนิงบงนอบ ซี่ไปที่กับข้าวบนโต๊ะ
“พวกท่านลั่นบ่าเพ็ญเป็นเซียน ผู้หนึ่งเอาแต่ตีเมีย ผู้หนึ่งตีเมียเพียงน้ำเปล่า
โฉนเลยจะมีลาปากเช่นข้า” กล่าวจบก็คืบอาหารคำใหญ่ แสร้งทำเป็นอุทาน
อย่างพอกพอใจ “ฝีมือของอาจารย์นับวันยิ่งล้ำเลิศ!”

เด็กหนุ่มขำๆ แค้นเสียด

บุรุษชุดฟ้าสายหน้ายิ้มๆ “การฝึกตนด้วยศาสตร์วิชาเลี้ยงธัญญาหารทำให้
เป็นอมตะได้ ทว่าเจ้ากลับไม่ยอมฝึก”

หงหนิงไม่สนใจ “วันๆ สงบจิตบำเพ็ญเพียร ปล่อยวางสิ่งประเสริฐมากมาย
ในได้หล้าจันฉิมอาจเสพลุช เป็นอมตะมีอะไรดี ชีวิตนี้ของข้าไม่มีวาสนาเป็นเซียน
คอยอยู่รับใช้พวกท่านเช่นนี้ดีกว่า ภายนอกหน้าเมื่อท่านทั้งสองสำเร็จเป็นเซียนอย่าลืม
ข้าเป็นพอ”

เด็กหนุ่มเอ่ยเสียดเย็น “เป็นอมตะยอมตืออยู่แล้ว ขณะที่พวกเรา
หนุ่มแน่น แต่เจ้ากลับแก่หง่อม”

หงหนิงมองค้อน “ท่านจะพูดอะไรก็พูดไป อย่างไรข้าก็ไม่ฝึก”

เด็กหนุ่มเอ่ย “จิตปฏุชนแต่กำเนิดโดยแท้”

สายน้ำจากภูเขาไหลรวมเป็นธารลึก ยามนี้ตรงกับเดือนสี่ ธารน้ำแห่งนี้กลับแผ่
ไอน์เย็นเยือกออกมาเป็นระยะ ผั่งน้ำด้านซ้ายคือหน้าผาสูงชัน

เมื่อคืนตกใจจนเหงื่อออกมากเกิน เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ หงหนิงวาง
ตะกร้าที่บรรจุสมุนไพรจนเต็ม ถอดเสื้อผ้าโดดลงน้ำ

ธารเย็นเยียบปรากฏเกลียวคลื่นพลิวกระเพื่อม ผิวหน้าใสกระจ่างแต่กลับ
ลึกจมนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ว่ากันว่าชื่อธารมังกรโจด ส่วนใต้ธารน้ำแท้จริง
มีมังกรโจดหรือไม่ หงหนิงอยู่ในเขาแห่งนี้มาสิบปีเลิกกลัวไปนานแล้ว เพราะ
แม้แต่อาจารย์ยังไม่รู้ลึกลงว่าในน้ำมีกลืนอายุปีศาจ คาดว่าคงเป็นเพียงชื่อเรียก
ต่อให้มีมังกรจริงๆ ก็คงถูกใครจับไปแต่แรก ไม่ก็ถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ไปแล้ว

อันที่จริงหากเป็นแต่ก่อน หากใครบอกว่าโลกนี้มีมังกรอยู่จริง หงหนิงเป็นต้องหัวเราะที่อีกฝ่ายมกมาย ทว่านับแต่มาเยือนโลกหล้านี้ ช่วงเวลาสิบปีได้เห็นเรื่องราวที่ไม่น่าเชื่อเกิดขึ้นนับไม่ถ้วน ความเชื่อมั่นในหลักเหตุและผลของนางล้วนพังทลายไปนานแล้ว

ส่วนแท้จริงมาที่นี้ได้อย่างไร กระทั่งบัดนี้หงหนิงยังหาคำตอบไม่ได้ รู้เพียงว่าหมดสตติยามกำลังเดินเที่ยวชมอยู่กลางทุ่งดอกจก^๓ เมื่อพินคืนสติก็กลายเป็นทารกในห่อผ้าที่ถูกทิ้งริมถนน จากนั้นก็ได้อาจารย์ช่วยชีวิต

อาจารย์ชื่อเหวินซิ่น คิษย์พี่ชื่อไป๋หลิง

นางกลายเป็นทารกก็รับไม่ค่อยได้อยู่แล้ว แต่สิ่งที่ชวนให้รับไม่ได้ยิ่งกว่าก็คือ อาจารย์ผู้เรียบร้อย บอบบาง ดูแล้วอายุสามสิบกว่าปี แท้จริงอายุหนึ่งร้อยสามสิบสามปี! อีกทั้งคิษย์พี่ไป๋หลิงยัง‘มีอายุ’ถึงสามร้อยเก้าสิบหกปี เขาเป็นภูตน้ำแข็ง

ตั้งแต่เยาว์วัยนางได้ติดตามอาจารย์ร่ำเรียนวิชาฝึกความแข็งแกร่งให้ร่างกาย ต่อให้แช่อยู่ในธารน้ำเย็นเฉียบก็ไม่รู้สึกหนาว หงหนิงมองท่อนแขนขาวเนียน เรียวบาง พลังยืมผิดเพื่อน อีกโลกหล้าหนึ่งนางอายุยี่สิบสองปี ทว่าบัดนี้นางอายุเพียงสิบสองปี...สิบสองปี นางเปลี่ยนจากทารกเป็นเด็กหญิง แต่อาจารย์กับคิษย์พี่กลับไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก ไม่ยอมรับไม่ได้ว่าการบำเพ็ญเป็นเซียนส่งผลดีต่อความงดงาม หากกลับไปเปิดสถานเสริมความงามที่เน้นวิธีเลี้ยงธัญญาหาร ไม่กินข้าว ทั้งสามารถลดความอ้วน ทั้งสามารถคงความอ่อนเยาว์ ทั้งสามารถประหยัดเงินหยวน เชื่อว่าต้องมีลูกค้าผู้หญิงแวะเวียนมาไม่น้อยเป็นแน่

สิบปี ความทรงจำที่เกี่ยวกับอีกโลกหล้าหนึ่งบัดนี้เปลี่ยนเป็นพร่าเลือนสิ่งเดียวที่จำได้ก็คือชื่อที่ออกเสียงคล้ายกัน

อุปติเหตุครานี้จะเกี่ยวข้องกับความฝันประหลาดนั้นหรือไม่ เรื่องนี้หงหนิงก็เคยถามอาจารย์เป็นการส่วนตัว หากแต่เหวินซิ่นก็ไม่รู้สาเหตุแน่ชัด บอกเพียง

^๓ดอกคามิเลีย

ว่าชาติก่อนนางอาจมีความเกี่ยวข้องกับลิกซึ่งกับสตรีผู้นั้น

หงหนึ่งแช่อยู่ในน้ำพลางครุ่นคิด

ตอนนั้นเอง บริเวณไม้ไผ่ไกลจากนาง ธารน้ำสีเขียวที่เดิมนิ่งสนิทพลันบังเกิด
เกลียวคลื่นรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ ค่อยๆ ส่งเสียงดังครืนคราง

เพราะพบเห็นอะไรมามาก ประสาทสัมผัสจึงว่องไวเป็นพิเศษ หงหนึ่งตระหนัก
ได้ทันทีว่ามีสิ่งผิดปกติ ครั้นเพ่งมอง เห็นว่าใจกลางธารน้ำกำลังป่วนพล่านราวถูก
ต้มเดือด ขณะเดียวกันกลิ่นอายปีศาจฟุ้งหะลวงเสียดฟ้า นางตกตะลึง ทำท่า
จะโดดขึ้นฝั่ง

ขาซ้ายถูกอะไรบางอย่างเกี่ยวรัด

เยียบเย็น เรียบลื่น และค่อนข้างแข็ง

งูน้ำที่ฝึกสำเร็จเป็นปีศาจ? หงหนึ่งชนลูกชัน รีบก้มมอง ใต้ธารน้ำลึกลับ
มองไม่เห็นหน้าตาของสิ่งดังกล่าว เห็นเพียงตัวของมันหนาเท่าถังน้ำ ดำทะมึน
ราวหมึก และด้านบนยังเต็มไปด้วยเกล็ดแข็งหนา!

ใช้งูเสียดไหน!

แยแล้ว เจอสิ่งนี้เข้าให้จนได้! หงหนึ่งตกใจร้องลั่น “อาจารย์...ศิษย์พี่...”

ตัวมังกรแม่สิ้น ทว่าขากลับถูกรัดแน่นยิ่ง ไม่ว่าจะอย่างไรก็สลัดไม่หลุด

นึกไม่ถึงว่าธารน้ำแห่งนี้จะมีมังกรโผล่อยู่จริง ได้ยินว่ามังกรโผล่กินคน
เป็นอาหาร ใช้จิตวิญญานของมนุษย์ฝึกปรือไข่มุกวิญญาน อย่ายว่าแต่ตอนนี้
ข้างกายไม่มีอาวุธวิเศษ ต่อให้มี ลำพังเพียงตนก็มีอาจสยบมันได้ เหวินชื่นกับ
ไปหลังกำลังฝึกปรือ ยันต์ส่งสัญญาณก็ไม่มี แล้วจะทำเช่นไร

ครานี้หงหนึ่งถึงนึกเสียใจที่กาลก่อนไม่ตั้งใจจำเรียนวิชาฤทธิ์ อารามร้อนใจ
กลับกระตุ่นสัญญาณการเอาตัวรอด นางพยายามตั้งสติอย่างเต็มที่ อ้าปาก
หมายท่องคาถาเร่งกาย

ทันใดนั้นมังกรพลันเปลี่ยนมารัดเอวนาง จุดกระชากลงไปที่น้ำ

สายน้ำโถมเข้าใส่จากทุกด้าน ฟุ้งใส่ปาก จมูก และหู หงหนึ่งล้าล็กน้ำ
พลันนึกโมโหตนเอง รู้อย่างนี้ น่าจะร้ายคาถาเลี้ยงน้ำแต่แรก บัดนี้น้ำท่วมปาก

จะท่องคาถาอะไรก็ได้

ในน้ำแว่วเสียงหัวเราะเยียบเย็นที่เจือแววลำพองประหนึ่งเสียงฟ้าคำรน
 โชคดีที่หงหนึ่งเป็นคนใจกล้า แม่หวาดกลัว กระนั้นก็ยังคงเบิกตากว้าง...
 ทั้งที่อาจารย์แน่ใจว่าที่นี่ไม่มีกลิ่นอายปีศาจ เหตุไฉนจู่ ๆ จึงมีมังกรชั่วโผล่ขึ้นมา!
 อาศัยแสงสว่างริบหรี่ ในที่สุดนางก็พบสาเหตุ
 ใต้น้ำประมาณหนึ่งจั้ง^๔ บนผาหินปรากฏถ้ำสูงขนาดครึ่งมนุษย์ถ้ำหนึ่ง
 หงหนึ่งกระจ่างในบัดดล เห็นที่ถ้ำนี้คงทะลุไปที่อื่น ปกติมังกรโผล่ไม่ได้
 อยู่ในธารลึก วันนี้โผล่ออกมาดูตลစ်พลังจากดวงอาทิตย์ถึงได้พบกับตนเข้า
 มิน่าก่อนหน้าถึงไม่มีกลิ่นอายปีศาจ!

ช่วงเอาจองนางรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเกล็ดของมันเป็นกำลั้งสั้นไหว ความ
 ขยะแขยงระคนหวาดกลัวพลันพุ่งเข้าโถมทับจิตใจ ยิ่งหายใจไม่ออกมากขึ้นทุกที
 นางได้แต่ตื่นรนสุดชีวิต ทว่าเรี่ยวแรงของเด็กอายุสิบสองปีจะมีมากเท่าใด
 มังกรนั้นรัดตัวนางลากลงไปได้ธารลึก

ขณะกำลังสิ้นหวัง ลำแสงสีทองราวดาวตกพลันพุ่งลงมาจากเหนือศีรษะ
 หงหนึ่งตกตะลึง

มังกรดำคล้ายแปลกใจเช่นกัน พลันหยุดการเคลื่อนไหว

พริบตาหนึ่งของสิ่งนั้นก็ร่วงลงสู่ก้นธาร คล้ายถูกกระแทกแตก กระจาย
 กลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยจำนวนมากศาล ธารน้ำที่ลึกลับทำจั้งดูแล้วเฉกเช่นม่าน
 ราตรีอันกว้างใหญ่ไพศาลกลางคิมหันตฤดู ประดับประดาด้วยหมู่ดาวสุกสกาว
 ดาราดาษ

แสงดาวกะพริบระยิบระยับ แล้วโดยไม่คาดหมาย พวกมันก็เริ่มแตก
 หน่อ!

ราวกับการเร่งภาพเร็วในละคร กิ่งใบกระจายตัวอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วครู่
 ก็งอกออกเป็นต้นอ่อนของดอกไม้ ก่อนจะผลิบานเป็นดอกไม้สวยงามดอกใหญ่!
 หาใช่เพียงดอกเดียว แต่คือร้อยบุปผาบานสะพรั่ง!

^๔หนึ่งจั้งประมาณ ๓.๓๓ เมตร

เจ็ดจรัสเช่นโบตัน ละลานตาเช่นดอกท้อ งามล่อเช่นดอกชิง^๕ งามพิสุทธิ์
เช่นพุดตาน อ่อนละมุนเช่นเบญจมาศ หยิ่งทรนงเช่นดอกเหมย งามสล้าง
เช่นบัวแดง...ดอกไม้แทบทุกฤดูกาลล้วนปรากฏขึ้นที่นี้อย่างพร้อมเพรียง แจ่มจ้า
หลากสีล้วน พากันชูช่อแบ่งบาน ทศนียภาพ้องงดงามจับตาคล้ายจะทำให้ธารลึกลับ
อันน่าสะพรึงกลัวบังเกิดความสุขสว่างไสว แสงทองอร่ามฉาบประกาย รัตมีมงคล
โอบล้อมทอหุ้มประดุจอุทยานร้อยบุปผา

ประหนึ่งมีลมพัดผ่าน คลื่นดอกไม้กระเพื่อมไหว

หงหนึ่งได้สติ หันไปเห็นมังกรดำตัวนั้นชัดเจน พบว่ามันมีสีดำทะมึน
ทั่วทั้งตัว เกล็ดตามตัวทอประกายวาววามยามขยับ นัยน์ตาจุดแสงโคม บนหัว
มีเขายาว ลักษณะดูร้ายยิ่ง

มังกรรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ กระนั้นก็ทำใจทิ้งอาหารรสเลิศไม่ลง
ตัดสิ้นใจจัดการโดยเร็วที่สุด แหงหน้าอ้าปากเตรียมขย้ำ

หงหนึ่งหลับตา

เสียงคำรามดังขึ้น จู่ๆพันธนาการก็คลายออก คลื่นน้ำรอบด้านปั่นป่วน
พลุ่งพล่าน

หงหนึ่งแปลกใจ พลันลืมหันตามอง เห็นมังกรส่ายหัวส่ายหางอย่างเอาเป็น
เอาตาย ดวงตาแดงก่ำราวเปลวเพลิงคล้ายมีอะไรบางอย่างติดอยู่ในตา เกล็ด
ทั่วตัวค่อยๆเผยออำ กลีบดอกไม้ยับไม่ถ้วนแทรกตัวอยู่ตามช่องว่างระหว่าง
เกล็ด ตั้งตระหง่านประหนึ่งเข็มมีดแหลมคม

สุดท้ายมังกรโฉบเฉี่ยวปัดแส่นสาหัส กระเสือกกระสนแทรกตัวหนีเข้าไป
ในถ้ำบนผาหิน

ขณะหงหนึ่งอึ้งงัน ฝ่าเท้าพลันถูกอะไรบางอย่างค้ำยัน พุงตัวขึ้นไปด้านบน
นั่นคือต้นฉาแดงงดงามขนาดมหึมา ดอกไม้ยักษ์ยื่นเท้าของนางไว้ เมื่อ
ส่งนางถึงริมฝั่งก็หายวับไป จากนั้นเมื่อคู่หนึ่งก็รับตัวนางเข้าสู่อ้อมกอด

^๕ ดอกเอเฟรคอต

๒

จับชิว

เช่นนี้แน่นอนว่าไม่ใช่ความบังเอิญ หงหนิงเดาออกแต่แรกว่า
มีคนช่วยชีวิตตนจึงไม่ตกใจ หากแต่กลิ่นหอมละมุนเบาบางที่โชยออกมาจากตัว
ของผู้มาเยือนกลับทำให้นางรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด

เป็นบุรุษเยาว์วัยสวมชุดผ้าไหมปักลายผู้หนึ่ง

กล่าวว่าเยาว์วัย อันที่จริงมองอายุแท้จริงของเขาไม่ออก นัยน์ตากระจ่างใส
ราวสายน้ำ ใบหน้าดงามยากพรรณนา รอยยิ้มอ่อนบางมองคราแรกดูสูงส่ง
เหนือผู้ใด มองอีกครากลับเจิดจรัสหาใดเปรียบ เป็นความงามสง่าที่ร้อยบุปผา
บานสะพรั่งเมื่อครู่มีอาจเทียบได้

เขายิ้มน้อยๆ พลังก้มมองนาง “หงหนิง”

ความรู้สึกสนิทชิดใกล้พลันก่อตัวขึ้นในใจอย่างไม่มีเหตุผล หงหนิงตอบรับ
อย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะเอ่ยอย่างแปลกใจ “ท่านรู้จักข้า?”

บุรุษชุดผ้าไหมอมยิ้มไม่ตอบคำ

หงหนิงเพิ่งนึกได้ว่าตนเปลือยกายอยู่ในอ้อมกอดเขา กระแสเลือดรุ่มร้อน
พลันแล่นผ่านขึ้นสู่สมอง แม้ต่อนี้ร่างกายยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ เป็นเพียง
เด็กหญิงอายุสิบสองปี ทว่าความรู้สึกนั้นก็คิดหาใช่เด็กไม่

นางพยายามอย่างยิ่งที่จะตั้งสติ “ปล่อยข้างล่างก่อนได้หรือไม่”

บุรุษชุดผ้าไหมปล่อยหางลงตามคำขอ

หงหนิงเดินไปหยิบเสื้อผ้ามาสวม จากนั้นหันไปมองเขา แม้บัดนี้ทำที่

ของนางจะสงบเยือกเย็น ทว่าไบหน้ายังคงร้อนผ่าวอย่างมิอาจควบคุม นางไคร่ครวญคร่ำหนึ่งถึงเอ๋ย “ขอบคุณผู้มีพระคุณที่ยื่นมือช่วยเหลือ”

เมื่อครู่เพิ่งประสบเหตุสะเทือนขวัญ ว่าตามเหตุผล การแสดงออกของนางดูไม่สมวัยอย่างยิ่ง หากเป็นคนทั่วไปย่อมรู้สึกแปลกใจ ทว่าบุรุษชุดผ้าไหมกลับไม่มีท่าทีเช่นนั้น “เดิมข้าก็มาเพื่อช่วยเจ้า”

หงหนึ่งไม่เข้าใจ

บุรุษชุดผ้าไหมกล่าวต่อ “กว่าจะบำเพ็ญสำเร็จไม่ใช่เรื่องง่าย ปล่อยมันไปเถิด”

ในที่สุดหงหนึ่งก็เข้าใจความหมายของเขา “แต่มันจะทำร้ายผู้คนอีก”

บุรุษชุดผ้าไหมเอ่ย “เดิมต่างเผ่าพันธุ์ สวรรค์ย่อมกำหนดโทษทัณฑ์ ไม่ใช่เรื่องที่ข้าควรก้าวก่าย”

ทุกอย่างปล่อยไปตามธรรมชาติ คนผู้นี้ก็บำเพ็ญเพียรเช่นเดียวกับอาจารย์หรือ หงหนึ่งคิดในใจ เนื่องจากเขาเป็นผู้ช่วยชีวิต จึงไม่สะดวกต่อความเพียงเอ่ยอย่างสุภาพ “ขอเรียนถามนามอันสูงส่งของผู้มีพระคุณ”

บุรุษชุดผ้าไหมถอนใจแผ่วเบา “จำไม่ได้แล้ว จำไม่ได้นานแล้ว”

หงหนึ่งงุนงง

บุรุษชุดผ้าไหมยกมือขวาขึ้น

มือนั้นงดงามยิ่ง ลิบนิ้วเรียวยาวได้รูป คลี้งตามแต่ใจ ประหนึ่งแกะสลักจากหยกน้ำงาม หงหนึ่งตะลึงมอง เมื่อได้สติก็พบว่าตนเองยืนอยู่ท่ามกลางทุ่งดอกไม้ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

ดอกฉาสีแดงสดงดงามดุจเปลวเพลิง

หงหนึ่งชอบสีสันสดใสเช่นนี้เป็นทุนเดิม ทำให้นางรู้สึกอบอุ่น สุขสันต์ พลันอารมณ์เบิกบาน นางทรุดตัวนั่งยองๆ เอื้อมจับดอกไม้ ผู้ใดจะรู้ว่าความรู้สึกยามสัมผัสดอกไม้กลับเหมือนจริงยิ่ง ไม่ใช่สิ่งที่คาถาลวงตาทั่วไปจะทำได้ หงหนึ่งประหลาดใจเหลือล้น “นี่คือ...คาถาลวงตาชั้นสูง? หรือว่าคาถาเคลื่อนย้าย? ท่านเป็นผู้บำเพ็ญเพียรเช่นกันกระมัง”

บุรุษชุดผ้าไหมส่ายหน้า ก่อนจะแยมยิ้ม “นับว่าใช่”

หงหนิงคร้านจะคิดถ้อยคำเป็นการเป็นงานอีก ตัดสินใจเอ่ยถามตามตรง “ท่านชื่ออะไร”

บุรุษชุดผ้าไหมนิ่งมองนาง “แม้แต่ตัวตนของตนเองยังจำไม่ได้ จะจดจำชื่อของข้าได้อย่างไร”

ตัวตนของตนเองอะไรกัน หงหนิงฟังแล้วฉงน “ท่านรู้จักข้า?”

บุรุษชุดผ้าไหมยิ้มไม่ตอบคำ เอ่ยถาม “เหตุใดจึงไม่บำเพ็ญเป็นเซียนเช่นอาจารย์เจ้า วิถีแห่งเซียนเป็นนิรันดร์ อมตะไร้ดับสูญ ไปจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากการเวียนว่ายตายเกิด”

กล่าวถึงเรื่องนี้ หงหนิงยิ้มบาง “วิถีแห่งเซียนแม้เป็นนิรันดร์ ทว่าตามความเห็นของข้า การเวียนว่ายตายเกิดก็ชั่วว่าทุกข์ทรมาน” นางกล่าวพลางลุกขึ้นยืน “ตายแล้วเกิดใหม่ แตกต่างอย่างไรกับการเป็นอมตะ แทนที่จะฝึกจิตบำเพ็ญเพียรไม่จบไม่สิ้น มีผู้อยู่ในโลกมนุษย์ตลอดกาล ประสบพบพานเรื่องน่าสนใจสารพัน อีกทั้งการบำเพ็ญเป็นเซียนช่างไร้สีสันน่าเบื่อหน่าย ข้าชื่นชอบความครึกครื้น โลกมนุษย์มีความรัก มีมิตรภาพก็ประเสริฐยิ่งเช่นกันไม่ใช่หรือ”

บุรุษชุดผ้าไหมเอ่ย “มีความรักแล้วอย่างไร วัฏสงสารหกภพภูมิ ทุกชาติที่เกิดใหม่จะลืมนึกความรักในชาติก่อนจนหมดสิ้น เจกเช่นเจ้า แม้แต่เหตุผลที่ตนเองเกิดใหม่ยังลืมนึก ไม่เท่ากับไร้หัวใจเช่นกันหรือ”

หงหนิงแย้ง “ลืมนึก ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยเกิดขึ้น ในเมื่อเคยเกิดขึ้นก็มีอาจมองว่าไร้หัวใจ”

บุรุษชุดผ้าไหมท้วง “มีความรักก็มีความทุกข์ จะเทียบกับการหลุดพ้นเช่นเทพเซียนได้อย่างไร”

เขาต้องการโน้มน้าวให้ตนบำเพ็ญเป็นเซียน? หงหนิงลอบยิ้ม จ้องตาเขาพลางย่นถาม “ได้สัมผัสความสุข เศร้า เหนง ทุกข์ก็ชั่วไม่ใช่เรื่องดี คู่สามีภรรยาเทพเซียนต้องร่วมฝึกตนร่วมบำเพ็ญด้วยกันทุกวันกระมัง ปราศจากความรักรักใคร่เช่นนั้นก็เจกเช่นท่อนไม้สองท่อน อมตะแล้วจะมีประโยชน์ใด”

วาทะเช่นนี้กล่าวออกจากปากเด็กหญิงอายุสิบสองปีให้รู้สึกแปลกประหลาดยิ่ง บุรุษชุดผ้าไหมยิ้มเล็กน้อย “ยังคิดเช่นนั้นอยู่อีกหรือ”

“ข้าคิดเช่นนั้นมาตลอด” หงหนิงตอบ

“เช่นนั้นกายหน้าค่อยว่กัน” บุรุษชุดผ้าไหมหมุนตัว ยกมือ “ข้าชื่อจิ้นชิว” หงหนิงรีบก้าวตามไป “ท่าน...”

แต่อีกฝ่ายหายวับไปแล้ว

หายตัวไปแล้วหรือ หงหนิงแน่ใจว่าอีกฝ่ายต้องมิวิชาฤทธิ์สูงล้ำ จึงไม่ได้ตระหนกตกใจ เพียงรู้สึกเศร้าหมองอย่างประหลาด ครั้นก้มหน้า หม่อมวลดอกนวลสีส้มแจ่มจ้ารอบด้านก็เฉกเช่นเดียวกับเขา ล้วนแต่อันตรธานไว้ร่องรอย

“จิ้นชิว” นางเอ๋อพิ่มพ่า

“นับวันยิ่งที่ม!” เสียงเยียบเย็นของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

“ไปหลิงหรือ”

“ไม่มีสัมมาคารวะ”

ไปหลิงแช่ตัวอยู่ในธารน้ำ ชุดที่สวมใส่หาได้แนบติดร่างยามสัมผัสน้ำ เช่นคนทั่วไปไม่ กลับเสมือนนยามอยู่บนพื้น ชุดขาวหลวมใหญ่พลัวใสวอย่าง เป็นธรรมชาติ กระเพื่อมไหวตามเกลียวคลื่น ร่างทั้งร่างประจวบรวมเป็นหนึ่งกับสายน้ำ

หงหนิงเลิกคิดฟุ้งซ่าน สองมือยันเข้า โนม้ตัวมองเขา “ศิษย์พี่รูปร่างมาขึ้นทุกวัน มีนาฏตบบุปผาและปีศาจพฤษชาติตั้งมากมายล้วนหมายปองท่าน”

ไปหลิงเหลือบตาอย่างเข้มซ้า “เจ้าไม่คล้ายเด็กจริง ๆ”

วาจານี้เขาเคยกล่าวหลายครั้ง หงหนิงไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องย่อนเวลา ยิ้มแล้วเอ่ย “บัดนี้ข้าเป็นเด็ก แต่อีกไม่กี่ปี ผู้อื่นก็จะเข้าใจว่าท่านเป็นศิษย์น้องของข้า”

ใบหน้าไปหลิงพลันเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

ทำให้ภูตอาวูโสที่อายุสามร้อยกว่าปีเคืองชุนได้ หงหนิงลอบดีใจ แสร้งทำเป็นแหงนหน้ามองฟ้า ถอนใจยาวก่อนจะเอ่ย “ดูท่านอย่างไรก็ไม่เติบโตใหญ่ บัดนี้รู้สึกแล้วหรือไม่ อมตะก็ไม่ได้ประเสริฐปานนั้น”

ไปหลิงไม่ตอบ ร่างกายเริ่มโปร่งแสง

หากเป็นผู้อื่นยั่วโมโหเขา คงกลายสภาพเป็นก้อนน้ำแข็งไปนานแล้ว ทว่า

หงหนิงกลับไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย “อย่าคืนร่างเดิมเพื่อให้ข้าตกใจ ข้าเลิกแล้ว ไปนานแล้ว” นึกถึงกาลก่อนประสบการณ์เพียงแค่นั้น นางรู้สึกขื่นขี้ “จะบอกความจริงให้ท่านรู้ ตอนนั้นข้านึกว่าท่านถูกแดดส่องจนละลายถึงได้ร้อนใจ ท่านคิดว่าข้ากลัวท่านจริง ๆ หรือ”

ไปหลังชะงัก หนึ่งเงียบ ค่อย ๆ คืนร่างเป็นมนุษย์ดังเดิม

หงหนิงคว้าตะกร้าสมุนไพรข้างกายมาถือ ลูกขี้เนี้ยน “ท่านเป็นภูตชรา อายุสามร้อยกว่าปี เทียบรุ่นเทียบอายุ ข้าต้องเรียกท่านว่าผู้อาวุโสด้วยซ้ำ ไฉนเลยจะกล้ามีศิษย์น้องเช่นท่าน”

ไปหลังแค้นเสียนเอ็น “อาจารย์ให้เจ้ากลับไปหลังเที่ยงวัน”

หงหนิงลอบรู้สึกผิด ทว่ากลับเอ่ย “ข้าไม่ได้กำลังเตรียมตัวกลับไปหรือ วันประเสริฐปานนี้ ท่านไม่ได้ฝึกปรือหรือ”

ไปหลังตอบ “เมื่อครู่คล้ายมีกลิ่นอายุปีศาจ”

หงหนิงพลันตื่นตัว ไปหลังแหม้มักแสดงท่าที่เย็นชาไม่ใส่ใจ แต่แท้จริงแล้ว ศิษย์ที่ผู้นี้เป็นห่วงตอนอย่างยิ่ง ภูตล้มผัสได้ถึงกลิ่นอายุปีศาจได้มากที่สุด ดูท่าเขาความรู้สึกถึงสิ่งผิดปกติถึงได้หยุดฝึกปรือกลางคัน หายตัวมาที่นี้เพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น

นึกถึงตรงนี้ หงหนิงจึงไม่ปิดบังอีก “ธารแห่งนี้มีมังกรโหนดอยู่จริง แต่มันหนีไปแล้ว คงไม่กลับมาชั่วคราว”

ไปหลังขมวดคิ้ว ไม่ได้ถามมากความ “ข้าว่าคงเกิดเรื่อง กลับไปค่อยว่ากัน”
รู้ว่าเขาไม่เห็นจิ้นซิว หงหนิงพยักหน้า ถือตะกร้ากลับกระท่อม

วันรุ่งขึ้นเหวินซินออกจากกรงเก็บตัวฝึกตน ครั้นรู้เรื่องนี้ก็ตกใจยิ่ง แต่เมื่อเห็นนางปลอดภัยก็เบาใจลง เขาไต่ถามอย่างละเอียด หงหนิงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง สุดท้ายอธิบายอย่างคลุมเครือว่ามีผู้บำเพ็ญเพียรที่ไม่รู้ที่มาผู้หนึ่ง มาช่วยชีวิตไว้

ผู้บำเพ็ญเพียรพบเจอได้ทั่วไป เหวินซินไม่ได้สงสัย ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนเอ่ย “มังกรนี้ต้องไม่ใช่มังกรแต่กำเนิด แต่เป็นอะไรบางอย่างที่มีวาสนา

จนฝึกสำเร็จเป็นมังกรปีศาจ และเพราะไม่เคยเข้าเฝ้า เทพมังกรจึงมีนิสัยดูร้าย
กินคน”

“คงจะเป็นงู” หงหนิงนึกถึงลักษณะดูร้ายของมังกรตัวนั้นแล้วยังหวาดกลัว
ไม่หาย

เหวินซินหวนวนึก “อันที่จริงตอนเข้ามาที่นี่ครั้งแรก ได้ยินชื่อธรรมาจารย์
ก็เคยสงสัย สืบถามได้ความว่า ธรรมาจารย์ได้ชื่อเรียกนี้เมื่อห้าสิบปีก่อน มีคน
เห็นเด็กเลี้ยงวัวผู้หนึ่งถูกงูยักษ์กินกิน มีขา ร่างดำ น่าจะเป็นมังกรน้ำ^๑ แต่
หลายปีมานี้ ข้าไม่เคยรู้สึกถึงกลิ่นอายปีศาจในธรรมาจารย์ และไม่เคยได้ยินว่า
ละแวกนี้มีคนเลี้ยงสัตว์หายสาบสูญ เข้าใจว่าถูกผู้บำเพ็ญเพียรจับไปแล้วจึงไม่ได้
ใส่ใจ”

หงหนิงเอ่ย “ถ้ามันต้องทะลุไปที่อื่นเป็นแน่ ละแวกนี้ไม่มีอะไร ไม่ได้
หมายความว่ามันจะไม่ก่อกรรมทำชั่วที่อื่น เกรงว่าคงกินคนไปไม่น้อยแล้ว เพียง
แต่วันนี้ไม่รู้เหตุใดมันถึงโผล่มาทางนี้ บังเอิญพบข้าเข้า”

เหวินซินกล่าว “ตามที่เจ้าเล่า มันมีเกล็ดมีเขา มังกรน้ำเดิมต้องฝึกปรือ
ห้าร้อยปีถึงกลายเป็นมังกรได้ บัดนี้กลับใช้เวลาเพียงห้าสิบปี มันต้องมี
ของวิเศษบางอย่างคอยช่วยเหลือเป็นแน่ถึงได้ก้าวหน้ารวดเร็วเช่นนี้”

ไปหลังถามเข้าประเด็น “จับหรือปล่อย”

เหวินซินถอนใจ “บำเพ็ญตบะจนถึงขั้นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย นับเป็นวาสนา
ของมัน เพียงแต่ไร้ผู้นำจึงเลือกเส้นทางผิด เคาระห์สวรรค์ภายนอกช่วย
หนักหนาสาหัสเกรงว่ายากหนีพ้น มีผู้เริ่มจากใมน้ำวุ้นนี้แหละ หากมันยอมกลับเนื้อ
กลับตัวเลิกกินคนก็นับเป็นการสั่งสมบุญกุศล”

หงหนิงเดิมรู้สึกว่ามีมังกรนั้นดูร้ายโหดชั่ว จับจะปลอดภัยกว่า แต่เมื่อ
นึกถึงวาจาของจินชิวที่เคยมอบให้ปล่อยมันจึงพยักหน้า “เช่นนั้นประเสริฐ”

“หากภายนอกมันทำชั่วอีกเล่า” ไปหลังถาม

เหวินซินก็นึกถึงจุดนี้เช่นกัน “ทางที่ดีก็ฝึกมันกำลังมัน”

^๑ มังกรน้ำหรือเจียว (蛟) เป็นสัตว์ในตำนานของจีน อยู่ในตระกูลมังกร (龙)

“ในมือไร่ซึ่งสิ่งปิดผนึก” ไปหลังกล่าว
 เหวินซินเอ่ย “มันกลายเป็นมังกรเร็วเช่นนี้ เพราะอาศัยของวิเศษบางอย่าง
 หากรู้ว่าเป็นอะไร ข้าย่อมมีวิธีจัดการ”
 “ข้าจะเข้าไปสืบในถ้ำนั้น” ไปหลังอาสา
 หงหนิงรีบดึงแขนเขา “ท่านคนเดียวหรือ”
 ไปหลังเหลือบมองนางอย่างดูแคลน ก่อนหมุนตัวเดินออกไป
 เหวินซินเอ่ยยิ้มๆ “ไม่เป็นไร มังกรนั้นยังมีอาจกลายร่างเป็นมนุษย์
 แสดงว่าตบะยังไม่แก่กล้า อีกทั้งไปหลังอยู่ในน้ำจะได้เปรียบกว่า” กล่าวจบ
 ก็ลุกขึ้นยืน “เราสองคนก็ตามไปดูเถิด จะได้คิดหาวิธีรับมือแต่เนิ่นๆ ไม่แน่วันที่
 สิบห้าเดือนหน้ามังกรปีศาจตัวนั้นอาจกลับมาอีก”

ธารน้ำเยียบเย็นราวกระจกแจ่มเช่ปกติ

ไปหลังลงน้ำหายวับไป เหวินซินสำรวจอยู่บนฝั่ง
 หงหนิงยืนอยู่ใกล้ๆ นึกถึงวิชาฤทธิ์ของจินชิวเมื่อก่อน “อาจารย์ หากข้า
 ต้องการให้ที่แห่งนี้เต็มไปด้วยดอกไม้ฝั่ลิลิบานควรใช้คาถาใด”
 เหวินซินนึกว่านางใฝ่รู้ใฝ่เรียน พลันเอ่ยตอบ “แน่นอนว่าต้องเป็นคาถา
 ลงตา วิธีอำพรางตา” กล่าวจบก็โบกมือคราหนึ่ง ทัศนียภาพรอบด้านพลัน
 เลือนหายกลายเป็นป่าท้ออันสวยสดงดงาม กลีบดอกไม้โปรยปรายเป็นสาย
 หงหนิงยกมือคว้ากลีบดอกไม้ กลับปราศจากสัมผัสแท้จริงเช่นเมื่อก่อน
 “ดอกไม้เหล่านี้ล้วนเป็นภาพลวงตา เป็นของปลอม”
 “ย่อมเป็นของปลอม”
 “หากข้าต้องการดอกไม้จริงเล่า”
 เหวินซินหัวเราะ “ต้องปลูกเอง”
 อาจารย์ตอบกระซิบได้ใจความยิ่ง หงหนิงไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือร้องให้ดี
 “มีลู่ใช้คาถาทำผีเคลื่อนย้าย?”
 นานครึ่งนางจะมีใจใฝ่ศึกษาเช่นนี้ เหวินซินยกเลิกคาถา รอบด้านทวนสู่
 สภาพเดิม “จริงอยู่ที่คาถาทำผีเคลื่อนย้ายย้ายของจากที่อื่นมาที่นี่ได้ แต่

พีชพรรณบุปผาอยู่ในความดูแลของเทพบุปผา แม้แต่ช่างเขียน^๒ ยังมีอาการทำ
เกินขอบเขต เรียกสั่งตามอำเภอใจ ผีรับใช้ไหนเลยจะกล้าลงมือ”

“โอ”

“พีชพรรณบุปผาไม่เหมือนมนุษย์ พวกมันต้องพึ่งพาพลังจากธรรมชาติ
อยู่ได้ด้วยพลังจากพื้นดิน หากพ้นจากดินพลังจะสูญสิ้น พลังสูญสิ้นวิญญาณ
จะแตกช้ำ วิญญาณแตกช้ำรากฐานจะเหี่ยวเฉา ท้นที่ที่ต้นไม้ใบหญ้าพ้นจาก
ดิน จิตวิญญาณที่พึ่งพาพลังจากดินจะแตกสลาย มีอาการเพ้อเจ้อได้อีก หาก
ไม่ใช่เพราะความจำเป็นในการดำรงชีพ การเหยียบย่ำเด็ดdingพวกมันตามอำเภอใจ
นับเป็นการทำลายบุญกุศล เพื่อความสนุกชั่วครู่จึงตัดขาดเส้นทางเขียนของ
พวกมัน ย่อมถูกเทพบุปผาลงทัณฑ์”

หงหนึ่งย้อนถาม “แล้วพวกเราकिनฝักเก็บหญ้า พวกมันไม่น่าสงสาร
แยะหรือ”

“เช่นนี้เป็นลิขิตสวรรค์และเป็นเคราะห์กรรมของพวกมัน หาไม่แล้ว
ใต้หล้านี้ไม่เต็มไปด้วยภูตผีปีศาจหรือ” เหวินซินรู้สึกขุ่น “ต่อให้เป็นมนุษย์
เช่นพวกเราไม่ใช่ว่าทุกคนจะมีวาสนาเป็นเซียน เทพเซียนมีอาจผ่านด่านเคราะห์
พลังฝึกปรือจะลดลงและอาจถึงขั้นกลับคืนสู่ร่างเดิม วิถีสวรรค์เป็นเช่นนี้
ยุติธรรมต่อสรรพสิ่งทั้งมวล”

เทพเซียนย่อมต้องผ่านด่านทดสอบเช่นกัน หงหนึ่งถอนใจ “แล้วเป็น
เทพเซียนมีอะไรดี”

เหวินซินยิ้มไม่ตอบคำ

หงหนึ่งกลับเข้าเรื่องเดิม “เช่นนี้แสดงว่าคาถาห้าฝักเคลื่อนย้ายใช้ไม่ได้ผล”

เหวินซินพยักหน้า “เจ้าต้องการต้นหนึ่งก็แล้วไป แต่กลับต้องการจำนวน
มาก นอกเสียจากเจ้าสามารถบัญชาเทพภูผาปลูที่ ย้ายพวกมันมาที่นี่พร้อมพลัง
จากพื้นดิน แต่พลังฤทธิ์ชั้นสูงเช่นการเคลื่อนภูผาย้ายบรรพตเช่นนี้ มนุษย์
ไหนเลยจะมี”

^๒ เขียนชั้นสูง หนึ่งในลำดับขั้นของเทพเซียน

หงหนึ่งอิงไป “มนุษย์ทำไม่ได้หรือ”

เหวินซินตอบ “มีนั่นมี เพียงแต่เข้าไปไม่เคยพบ”

“แม้แต่อาจารย์ก็ทำไม่ได้หรือ” หงหนึ่งถาม

เหวินซินสั่นศีรษะ

เคลื่อนภูผาย้ายบรรพต? หงหนึ่งปฏิเสธความเป็นไปได้นี้ ยามนั้นจินชิวเพียงสะบัดมือคราหนึ่งเท่านั้น หากได้มีการเคลื่อนไหวอันสะเทือนเลื่อนลั่นเช่นนั้นไม่ “ไม่มีวิธีอื่นแล้วจริง ๆ หรือ”

“เจ้ามีผู้ตั้งแท่นบวงสรวงเทพบุปผาและบรรดาเซียนบุปผาก็เคยมีคนยืมได้แต่วิธีนี้เชื่อว่าใช้ได้ผลกับทุกคน”

“เทพบุปผา? เซียนบุปผา?”

“อืม...” เหวินซินตอบ “เผ่าพันธุ์ของพีชพรรณบุปผา เทพบุปผา และบรรดาเซียนบุปผา แล้วก็ยังมีภูตบุปผา พวกเขาควบคุมดูแลวิญญาณของพีชพรรณบุปผา สามารถต่อพลังให้พวกมัน เพียงโบกมือก็สามารถเรียกสั่งตามแต่ใจ”

เทพเซียนห่างไกลเกินไป ภูตผีปีศาจพบได้บ่อยครั้ง หงหนึ่งลอบคาดการณ์หรือจินชิวจะเป็นภูตบุปผา

ขณะกำลังคิด พลันได้ยินเหวินซินอุทาน “หรือจะเป็นสิ่งนี้”

หงหนึ่งรื้อนรณถาม “อะไรหรือ”

เหวินซินชี้ไปที่ผาหินฝั่งตรงข้าม